

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

2001

Utgiven i Helsingfors den 31 december 2001

Nr 1397—1403

INNEHÅLL

Nr		Sidan
1397	Lag om ändring av lagen om utkomstskydd för arbetslösa	3829
1398	Statsrådets förordning om ändring av förordningen om beskattningsförfarande	3831
1399	Statsrådets förordning om ändring av 1 och 2 § förordningen om skatteredovisning	3832
1400	Statsrådets förordning om de principer som skall följas i råvarugarantiverksamheten	3833
1401	Finansministeriets förordning om finansministeriets avgiftsbelagda prestationer	3836
1402	Finansministeriets förordning om ändring av finansministeriets arbetsordning	3838
1403	Finansministeriets beslut om förordnande för skattestyrelsen att såsom behörig myndighet avgöra vissa ärenden som avses i internationella avtal om beskattning	3840

Nr 1397

Lag

om ändring av lagen om utkomstskydd för arbetslösa

Given i Helsingfors den 21 december 2001

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 24 augusti 1984 om utkomstskydd för arbetslösa (602/1984) 16 § 2 mom.,
22 § 1 mom. och 23 § 1 mom.,
dessa lagrum sådana de lyder, 16 § 2 mom. i lag 1356/1997, 22 § 1 mom. i lag 636/2001
och 23 § 1 mom. i lag 1694/1991, som följer:

16 §

*Löntagares rätt till dagpenning avvägd enligt
förtjänsten*

Arbetsvillkoret blir uppfyllt då personen under de närmast föregående 24 månaderna (*granskningsperioden*) i 43 kalenderveckor har varit i sådant arbete som omfattas av försäkringen och där arbetstiden under varje kalendervecka har uppgått till minst 18 timmar eller där den regelbundna arbetstiden enligt arbetsavtalet under en utjämningsperiod har varit åtminstone i genomsnitt minst 18 timmar per kalendervecka och lönen har

betalts enligt kollektivavtal eller, om det inte finns något kollektivavtal inom branschen, lönen för heltidsarbete under en månad motsvarar minst ett 40-faldigt belopp av grunddagpenningen. Vid uppfyllandet av arbetsvillkoret kan på personens begäran också beaktas en sådan period om fyra på varandra följande kalenderveckor, under vilken arbetstiden uppgår till sammanlagt minst 80 timmar fördelad på varje vecka. Arbetet kan inräknas i arbetsvillkoret endast en gång. Till den tid i arbete som avses i detta moment hänförs hälften av det arbete i fråga om vilket arbetsgivaren för lönekostnaderna har fått sådant stöd som avses i 2 § 2 mom. och 2 a kap. lagen om arbetsmarknadsstöd.

RP 208/2001
ShUB 40/2001
RSv 181/2001

22 §

Grunddagpenningens belopp

Grunddagpenningens fulla belopp är 22,22 euro per dag.

23 §

Beloppet av den enligt förtjänsten avvägda dagpenningen

Den enligt förtjänsten avvägda dagpenningen består av en grunddel, som är lika stor som en full grunddagpenning, och en förtjänstdel. Förtjänstdelen utgör 45 procent av skillnaden mellan dagslönen och grunddelen. Då lönen per månad är större än 90 gånger grunddelen,

Helsingfors den 21 december 2001

är förtjänstdelen i fråga om den del av dagslönen som överskrider denna gräns 20 procent. Beloppet av den enligt förtjänsten avvägda dagpenningen jämte barnförhöjning kan vara högst 90 procent av den försäkrades dagslön, dock minst lika stor som grunddelen jämte eventuell barnförhöjning.

Denna lag träder i kraft den 1 mars 2002 och den tillämpas på dagpenningar som hänför sig till tiden efter ikraftträdandet. Bestämmelsen i 16 § 2 mom. om arbete som räknas till arbetsvillkoret tillämpas dock från ingången av 2002.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Republikens President

TARJA HALONEN

Social- och hälsovårdsminister *Maija Perho*

Nr 1398

Statsrådets förordning
om ändring av förordningen om beskattningsförfarande

Given i Helsingfors den 20 december 2001

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från finansministeriet, *upphävs* i förordningen den 23 oktober 1998 om beskattningsförfarande (763/1998) 7 § och *ändras* 6 och 8 § som följer:

6 §

*Meddelande av beskattningsuppgifter till
kommunen och församlingen*

Skatteförvaltningen skall senast den 16 september det år som följer efter skatteåret meddela kommunen uppskattning av kommunalskatten som skall betalas och församlingen uppskattning av kyrkoskatten som skall betalas samt meddela kommunen och församlingen en uppskattning av de samfundsskatten som skall betalas. Uppgifter som gäller de enskilda skattetagarna meddelas sedan beskattningen för skatteåret blivit klar.

8 §

Inkomst som läggs till vid efterbeskattning

Om det sammanlagda beloppet av inkom-

Helsingfors den 20 december 2001

ter som läggs till i samband med efterbeskattning är mindre än 2 000 euro för en fysisk person eller ett dödsbo som beskattas som en skild skattskyldig och mindre än 4 000 euro för andra skattskyldiga kan tillägget göras till inkomsten för det skatteår för vilket beskattningen inte har slutförts.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2002.

Uppskattningen enligt 6 § av den samfundsskatt som skall betalas skall meddelas för skatteåret 2002.

Förordningens 8 § tillämpas första gången vid beskattningen för 2002.

Minister *Suvi-Anne Siimes*

Konsultativ tjänsteman Merja Taipalus

Nr 1399

Statsrådets förordning**om ändring av 1 och 2 § förordningen om skatteredovisning**

Given i Helsingfors den 20 december 2001

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från finansministeriet, *upphävs* i förordningen den 6 november 1998 om skatteredovisning (804/1998) 2 § 1 mom. samt

ändras 1 § 2 mom. och 2 § 2 mom. som följer:

1 §

Utdelning av skatterna på förvärvs- och kapitalinkomst vid förskottsuppbörden

Som grund för de enskilda kommunernas och församlingarnas utdelning används dens senast slutförda beskattningen. Som beräkningsgrund används också utvecklingen i kommunens folkmängd samt kommunens och församlingens inkomstskattesats.

2 §

Grunderna för beräkning av de enskilda kommunernas och församlingarnas utdelning av samfundsskatten

Som grund för beräkningen av företags-

Helsingfors den 20 december 2001

Minister *Suvi-Anne Siimes*

verksamhetsposten används uppgifterna i Statistikcentralens företags- och arbetsställeregister. De i 13 § 5 mom. lagen om skatteredovisning avsedda uppgifterna tillställs envar kommun beträffande högst de 50 största företagen i varje grupp för beräkning av företagsverksamhetsposten.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2002.

Vid redovisningar före 2002 tillämpas dock alltjämt de stadganden som gäller vid ikraftträdandet.

Konsultativ tjänsteman Merja Taipalus

Nr 1400

Statsrådets förordning**om de principer som skall följas i råvarugarantiverksamheten**

Given i Helsingfors den 20 december 2001

I enlighet med statsrådets beslut, fattat på föredragning från handels- och industriministeriet, föreskrivs med stöd av 7 § lagen den 26 juli 1985 om statsgarantier för tryggande av basråvaruförsörjningen (651/1985), sådant detta lagrum lyder i lag 938/2001:

1 §

Ansökan om garanti

En kreditgivare, kredittagare eller en råvaruimportör kan ansöka om garanti av statens specialfinansieringsbolag (*Finnvera*).

Finnvera behandlar ansökan och följer härvid i tillämpliga delar de principer och riktlinjer för risktagning som har fastställts för exportgarantiverksamhet.

2 §

Utredningar som skall fogas till garantiansökan

Råvaruimportören skall till Finnvera lämna in en utredning såväl av behovet av råvaruimporten i synnerhet med tanke på möjligheterna att upprätthålla sysselsättningen och förädlingskapaciteten som av de centrala villkoren i råvaruleveransavtalet.

Kreditgivaren eller någon annan part i garantiarrangemanget skall till Finnvera lämna in en utredning av de centrala villkoren för den kredit som är föremål för garantin.

3 §

Statsrådets principbeslut

Finnvera skall till handels- och industri-

ministeriet lämna in garantiansökan jämte utredningar och sin framställning om beviljandet av garanti, om riskerna, garantitäckningen och riskfördelningen samt om andra särskilda synpunkter som sammanhänger med kredit- och garantiarrangemanget för beredningen av ett principbeslut av statsrådet.

Handels- och industriministeriet skall införskaffa utlåtanden i saken av finansministeriet, arbetsministeriet och andra instanser som ministeriet anser nödvändiga innan statsrådet fattar principbeslutet.

När statsrådet fattar sitt principbeslut överväger det hur nödvändig den kredit som skall garanteras är, som en förutsättning för den samhällsekonomiskt viktiga importen, och meddelar i principbeslutet om det finns förutsättningar för att bevilja garantin samt bestyrker de centrala villkoren för garantin, såsom de risker som skall täckas, garantitäckningen, eventuell riskfördelning och hur länge principbeslutet är i kraft.

4 §

Garantiavtal

Ett garantiavtal ingås mellan kreditgivaren och Finnvera. Om villkoren för avtalet beslutar Finnvera med beaktande av statsrådets principbeslut och med iakttagande av principerna enligt denna förordning.

5 §

Förutsättningarna för att garanti skall beviljas

För parterna i ett garantiarrangemang gäller följande förutsättningar:

1) kreditgivaren skall vara en inhemsk eller utländsk bank eller någon annan godtagbar kreditgivare,

2) kredittagaren kan vara ett utländskt bolag eller någon annan utländsk gäldenär, såsom en bank, ett annat kreditinstitut eller en myndighet,

3) råvaruimportören bör ha förutsättningar att klara av sina skyldigheter som hänför sig till råvaruleveransavtalet och till en eventuell riskfördelning.

För kreditavtal gäller följande förutsättningar:

1) kreditgivaren svarar för att kredittagaren oåterkalleligen är ansvarig för sin skuldförbindelse,

2) kredittagarens skuldförbindelse skall till sin art vara ovillkorlig och oberoende av tvister, yrkanden eller motyrkanden mellan parterna i kreditavtalet och råvaruleveransavtalet och en tredje part,

3) den skuldförbindelse som ingår i kreditavtalet samt eventuella särskilda skuldförbindelser skall vara överförbara.

6 §

De förluster som garantin täcker och garantitäckningen

En garanti kan täcka politiska eller kommersiella risker som sammanhänger med återbetalningen av krediten eller båda slagen av risker. Garantitäckningen är högst 100 %. Garantin kan täcka kreditens kapital, räntor och andra kostnader för finansiering och återkrav, vilka kredittagaren skall betala.

Med garantierna eftersträvas i första hand täckning av politiska risker. Det är möjligt att täcka en kommersiell risk i sådana situationer där tillgången på en råvara inte kan tryggas utan att en kommersiell risk täcks och det inte är möjligt att täcka den på den privata marknaden eller när konkurrentländerna erbjuder garanti för en kommersiell risk eller

andra exceptionella skäl förutsätter att garanti beviljas för en kommersiell risk.

7 §

Råvaruimportörens ansvar

Råvaruimportören svarar för att råvaruleveransavtalet är giltigt och binder avtalsparterna samt för att de tillstånd som behövs för att genomföra det är i kraft.

Mellan Finnvera och råvaruimportören ingås ett avtal, där råvaruimportören förbinder sig att till Finnvera betala

1) den ersättning som Finnvera har betalt till kreditgivaren, ifall ersättningen har förorsakats av att råvaruimportören i väsentlig grad har förfarit i strid med råvaruleveransavtalet eller ifall ersättningen har förorsakats av att råvaruleveransavtalet är ogiltigt och

2) den riskandel som eventuellt har fastställts för råvaruimportören.

8 §

Avgifter som skall tas ut för garantier

Utöver det som i 5 a § lagen om statsgarantier för tryggande av basråvaruförsörjningen (651/1985) föreskrivs om principerna för bestämmandet av de avgifter som avses i paragrafer bör man även beakta säkerhetsarrangemangen samt övriga eventuella omständigheter som inverkar på saken.

9 §

Miljökonsekvensbedömning

I råvarugarantiverksamheten beaktas principen om en hållbar utveckling och följs internationellt godkända principer och förfaringssätt för bedömning av miljökonsekvenserna.

Finnvera skall ha ett sådant system för bedömning av miljökonsekvenserna av råvarugarantiprojekt, som består av miljöprinciper och anvisningar som gäller processen för bedömning av miljökonsekvenserna. Som ett sådant system för bedömning av miljökonsekvenserna som stämmer överens med denna förordning kan i tillämpliga delar iaktas

systemet för bedömning av miljökonsekvenserna av Finnveras exportgarantiprojekt.

10 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2002.

Helsingfors den 20 december 2001

Handels- och industriminister *Sinikka Mönkäre*

Genom denna förordning upphävs förordningen den 26 mars 1999 om statsgarantier för tryggande av basråvaruförsörjningen (426/1999). På de beslut om råvarugarantier som har fattats innan denna förordning träder i kraft tillämpas dock de bestämmelser som gäller när denna förordningen träder i kraft.

Industrirådet Eeva-Liisa Virkkunen

Nr 1401

**Finansministeriets förordning
om finansministeriets avgiftsbelagda prestationer**

Given i Helsingfors den 19 december 2001

I enlighet med finansministeriets beslut föreskrivs med stöd av 8 § lagen den 21 februari 1992 om grunderna för avgifter till staten (150/1992), sådant detta lagrum lyder i lag 348/1994:

1 §

Tillämpningsområde

För finansministeriets och i samband med ministeriet verksamma nämnders och andra organs prestationer uppbärs till staten avgifter i enlighet med denna förordning, om inte annat föreskrivs någon annanstans.

För positiva och negativa beslut uppbärs samma avgift.

2 §

Offentligrättsliga prestationer med fasta priser

Avgiftsbelagda offentligrättsliga prestationer enligt 6 § lagen om grunderna för avgifter till staten för vilka finansministeriet uppbär fasta avgifter är följande:

1) tillstånd att inrätta friområde eller fri-lager enligt 8 § tullagen (1466/1994) 350 euro,

2) beviljande av avdrag för isavgiftsklass enligt 6 § lagen om skattelättnader för sjöfarten (433/1981) 150 euro,

3) tillåtelse enligt 4 § 2 mom. lagen om begränsning av användningen av indexvillkor (1195/2000) att ta in ett indexvillkor i ett avtal 150 euro,

4) fastställande av en specialplaceringsfonds stadgar enligt 43 § 2 mom. lagen om placeringsfonder (48/1999) 850 euro,

5) ändring av en specialplaceringsfonds stadgar enligt 43 § 2 mom. lagen om placeringsfonder (48/1999) 500 euro,

6) tillstånd enligt 76 § 2 mom. lagen om placeringsfonder (48/1999) att placera mer än 35 procent i samma emittents värdepapper 150 euro,

7) tillstånd till undantag gällande minimumantalet fondandelsägare eller fondens begynnelsekapital enligt 27 § 2 mom. lagen om placeringsfonder (48/1999) 150 euro.

Om den i enlighet med 3 § 2 mom. uträknade avgiften för en prestation som avses i 1 mom. överstiger den fasta avgiften i 1 mom. med minst 50 procent, uppbärs i stället för den fasta avgiften en avgift som bestämt särskilt för varje prestation.

3 §

Offentligrättsliga prestationer som prissätts enligt prestation

Avgiftsbelagda offentligrättsliga prestationer enligt 6 § lagen om grunderna för avgifter till staten för vilka finansministeriet uppbär en avgift som bestäms särskilt för varje prestation och som motsvarar den enskilda presta-

tionens självkostnadsvärde är prestationer som baserar sig på följande lagar:

- 1) kreditinstitutslagen (1607/1993),
- 2) affärsbankslagen (1269/1990),
- 3) sparbankslagen (1270/1990),
- 4) andelsbankslagen (1271/1990),
- 5) lagen om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland (1608/1993),
- 6) lagen om hypoteksföreningar (936/1978),
- 7) lagen om pantlåneinrättningar (1353/1992),
- 8) lagen om mynt (216/1998),
- 9) lagen om fastighetsfonder (1173/1997),
- 10) lagen om hypoteksbanker (1240/1999),
- 11) värdepappersmarknadslagen (495/1989),
- 12) lagen om handel med standardiserade optioner och terminer (772/1988),
- 13) lagen om placeringsfonder (48/1999),
- 14) lagen om värdepappersföretag (579/1996),
- 15) lagen om värdeandelssystemet (826/1991),
- 16) lagen om utländska värdepappersföretags rätt att tillhandahålla investeringstjänster i Finland (580/1996),
- 17) lagen om andelslag (247/1954),
- 18) lagen om ombildning av sparbanks till bank i aktieföretagsform (972/1992),
- 19) lagen om bostadsaktielag (809/1991),
- 20) lagen om vissa villkor vid värdepappers- och valutahandel samt avvecklingssystem (1084/1999).

Den avgift som avses i 1 mom. och som bestäms särskilt för varje prestation på grundval av prestationens självkostnadsvärde bestäms genom att den arbetstid som används till att producera prestationen multipliceras med genomsnittspriset för en direkt arbetstimme, vilket baserar sig på finansministeriets

kostnadskalkyl. Genomsnittspriset för en arbetstimme är 70 euro.

4 §

Prestationer som prissätts på företags-ekonomiska grunder

Prestationer som finansministeriet prissätter på företagsekonomiska grunder är:

- 1) licens enligt mönsterrättslagen (221/1971),
- 2) publikationer,
- 3) fotokopior och andra kopior,
- 4) utredningar och undersökningar,
- 5) tjänster och produkter som hänför sig till ministeriets datasystem,
- 6) ministeriets informationstjänst,
- 7) övriga tjänster som hör till ministeriets förvaltningsområde.

5 §

Ikraftträdande

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2002 och gäller till utgången av 2004.

Genom denna förordning upphävs finansministeriets beslut av den 22 december 1993 om avgifter för finansministeriets prestationer (1336/1993).

Åtgärder som verkställigheten av förordningen förutsätter får vidtas innan förordningen träder i kraft.

Avgifter enligt denna förordning kan också betalas med sedlar och metallmynt i mark fram till utgången av februari 2002. Priset i euro omvandlas då till mark genom att beloppet multipliceras med 5,94573 och slutsumman avrundas till närmaste penni.

Avgiften för prestationerna som har inletts innan denna förordning träder i kraft uppbärs i enlighet med vad som föreskrivs i det beslut som upphävs genom denna förordning.

Helsingfors den 19 december 2001

Finansminister *Sauli Niinistö*

Regeringsråd, förvaltningsdirektör Heikki Euramo

Nr 1402

**Finansministeriets förordning
om ändring av finansministeriets arbetsordning**

Given i Helsingfors den 19 december 2001

I enlighet med finansministeriets beslut *ändras* i finansministeriets arbetsordning av den 23 januari 2001 (54/2001) 4 § 5 punkten, 6 § 2 punkten, 14 § 1 mom., 24 §, 27 § 2 mom., 29 § 2 mom., 46 § och dess rubrik, samt *fogas* till 2 § 1 mom. en ny 8 punkt, till förordningen en ny 9 a § och till 50 § 2 mom. en ny 8 punkt, som följer:

2 §

Avdelningar, enheter och stabsorgan

Vid ministeriet finns följande basenheter:

8) enheten för statsrådets informationsförvaltning.

4 §

Budgetavdelningen

Budgetavdelningen bereder de ärenden som gäller

5) statens betalningsrörelse samt tryggnad av likviditeten och upptagande av kortfristig kredit som behövs i anslutning därtill

6 §

Finansmarknadsavdelningen

Finansmarknadsavdelningen bereder de ärenden som gäller

2) den strategiska styrningen och övervak-

ningen av statens upplåning, av skötseln av statsskulden och av placering av kassamedel

9 a §

Enheten för statsrådets informationsförvaltning

Enheten för statsrådets informationsförvaltning bereder de till finansministeriets verksamhetsområde hörande ärenden som gäller statsrådets gemensamma informationsförvaltning samt de till den interna informationsförvaltningen vid något enskilt ministerium hörande ärenden som finansministeriet svarar för på basis av ett serviceavtal.

14 §

Avdelningscheferna och cheferna för de interna enheterna

Chef för en avdelning är en avdelningschef, chef för förvaltningsenheten ett regeringsråd, förvaltningsdirektör och chef för enheten för statsrådets informationsförvaltning en informationsteknologidirektör.

24 §

Administrativa understatssekreterarens uppgifter

Den understatssekreterare som ministern har förordnat till administrativ understatssekreterare skall i egenskap av ministrernas och statssekreterarens biträde leda och samordna beredningen av i synnerhet de ärenden som hör till verksamhetsområdet för personalavdelningen, avdelningen för utvecklande av förvaltningen, förvaltningsenheten och enheten för statsrådets informationsförvaltning, utveckla ministeriets interna verksamhet, organisation och personalpolitik samt leda det arbete som stödet för ministeriets ledning utför.

27 §

Avdelningschefens uppgifter

Vad som i 1 mom. och annars i denna arbetsordning sägs om avdelningschefer gäller i tillämpliga delar förvaltningsdirektören, informationsteknologidirektör, som är chef för enheten för statsrådets informationsförvaltning, chefen för sekretariatet för EU-ärenden och chefen för informationen.

29 §

Förordnande av ställföreträdare

Ställföreträdare för avdelningscheferna, förvaltningsdirektören och informationsteknologidirektören, som är chef för enheten för

Helsingfors den 19 december 2001

Finansminister *Sauli Niinistö*

statsrådets informationsförvaltning, förordnas av statssekreteraren.

46 §

Utnämningens ärenden i vilka beslut fattas i ministeriet och som avgörs av avdelningschefen, förvaltningsdirektören och informationsteknologidirektören

Utnämningar till tjänster och tjänsteförhållanden för viss tid som är placerade vid en basenhet samt anställningar i arbetsavtalsförhållande görs av avdelningschefen, förvaltningsdirektören och informationsteknologidirektören, som är chef för enheten för statsrådets informationsförvaltning, då lönen för tjänstemannen eller den som anställs i arbetsavtalsförhållande vid ministeriet motsvarar högst löneklass A 24.

50 §

Ärenden som avgörs av understatssekreterarna

Administrativa understatssekreteraren avgör ärenden som gäller

8) det serviceavtal på basis av vilket enheten för statsrådets informationsförvaltning åtar sig att svara för den interna informationsförvaltningsservicen vid något enskilt ministerium.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 2002.

Regeringsråd, förvaltningsdirektör Heikki Euramo

Nr 1403

Finansministeriets beslut**om förordnande för skattestyrelsen att såsom behörig myndighet avgöra vissa ärenden som avses i internationella avtal om beskattning**

Utfärdat i Helsingfors den 20 december 2001

Finansministeriet har med stöd av 89 § 5 mom. lagen den 18 december 1995 om beskattningsförfarande (1558/1995) och de avtalsbestämmelser som nämns i 2 § i detta beslut bestämt:

1 §

Skattestyrelsen avgör såsom behörig myndighet som nämns i de avtal som anges i 2 § ärenden vilka avser:

1) utbyte av upplysningar och annan handräckning;

2) enskilda fall som hör till förfarandet vid ömsesidig överenskommelse; och

3) sådana ansökningar som avses i 89 § 3 mom. lagen om beskattningsförfarande (1558/1995) och som hänför sig till tillämpningen av avtal som anges i 2 §, om det belopp för vilket befrielse begärts uppgår till högst 300 000 mark.

Finansministeriet avgör dock ett ärende som avses i 1 mom., om ärendet är principiellt viktigt.

2 §

De avtalsbestämmelser på vilka finansministeriets beslut grundar sig:

1) Avtal med de nordiska länderna:

Artikel 3 punkt 1 j 3) och artikel 10 stycke 7 i avtalet den 23 september 1996 mellan de nordiska länderna för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 26/1997 och 34/1998),

Artikel 3 punkt 1 b) 4) i avtalet den 7 december 1989 mellan de nordiska länderna om handräckning i skatteärenden (FördrS 37/1991),

Artikel 3 punkt 1 e 2) i avtalet den 12 september 1989 mellan Danmark, Finland, Island, Norge och Sverige för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på arv och gåva (FördrS 83/1992 och 103/1993).

2) Avtal med andra länder:

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 21

september 1989 mellan Republiken Finlands regering och Amerikas Förenta Staters regering för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 2/1991),

Artikel 3 punkt 1 j) i avtalet den 12 september 1984 mellan Finland och Australien för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 26/1986),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 15 juni 1989 mellan Finland och Barbados för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst (FördrS 79/1992),

Artikel 3 punkt 1 j 2) i avtalet den 28 maj 1990 mellan Finland och Canada för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 81/1992),

Artikel 3 punkt 1 i 2) i avtalet den 18 maj 1982 mellan Republiken Finlands regering och Demokratiska Socialistiska Republiken Sri Lankas regering för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 20/1984),

Artikel 3 punkt 1 d 1) i avtalet den 25 april 1985 mellan Republiken Finland och Folkrepubliken Bulgarien för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst (FördrS 11/1986),

Artikel 3 punkt 1 i 1) i avtalet den 12 maj 1986 mellan Republiken Finlands regering och Folkrepubliken Kinas regering för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 62/1987),

Artikel 3 punkt 1 i 1) i avtalet den 25 oktober 1978 mellan Republiken Finlands regering och Folkrepubliken Ungerns regering för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och förmögenhet (FördrS 51/1981),

Artikel 3 punkt 1 i 2) i avtalet den 2 april 1996 mellan Republiken Finland och Förbundsrepubliken Brasilien för att undvika dubbelbeskattning samt förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 92/1997 och 33/1998),

Artikel 3 punkt 1 f i) i avtalet den 5 juli 1979 mellan Republiken Finland och För-

bundsrepubliken Tyskland för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och förmögenhet samt beträffande vissa andra skatter (FördrS 18/1982),

Artikel 3 punkt 1 i 1) i avtalet den 12 mars 1996 mellan republiken Finland och Förenade Arabemiraten för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 32/1998),

Artikel 3 punkt 1 j) i avtalet den 17 juli 1969 mellan regeringen i Förenade Konungariket Storbritannien och Nord- Irland samt Republiken Finlands regering för förhindrande av dubbelbeskattning av inkomst och förmögenhet samt kringgående av skatt (FördrS 2/1970),

Artikel 3 punkt 1 i 1) i avtalet den 21 januari 1980 mellan Republiken Finland och Hellenska Republiken för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och förmögenhet (FördrS 58/1981),

Artikel 3 punkt 1 j 1) i avtalet den 27 mars 1992 mellan Republiken Finlands regering och Irlands regering för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på realisationsvinst (FördrS 88/1993),

Artikel 3 punkt 1 i 1) i avtalet den 30 december 1994 mellan Republiken Finland och Islamiska republiken Pakistan för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 15/1996),

Artikel 3 punkt 1 i 1) i avtalet den 12 juni 1981 mellan Finland och Italien för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 55/1983),

Artikel 3 punkt 1 i) i avtalet den 29 februari 1972 mellan Republiken Finland och Japan för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 43/1972),

Artikel 3 punkt 1 h ii) i avtalet den 18 maj 1976 mellan Republiken Finland och Konungariket Belgien för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och förmögenhet (FördrS 66/1978),

Artikel 3 punkt 1 j) i skatteavtalet den 25

juni 1973 mellan Republiken Finlands regering och Konungariket Marockos regering för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och förmögenhet (FördrS 8/1980),

Artikel 3 punkt 1 i 1) i avtalet den 28 december 1995 mellan Republiken Finland och Konungariket Nederländerna för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 84/1997 och 31/1998),

Artikel 3 punkt 1 j 1) i avtalet den 25 april 1985 mellan Republiken Finlands regering och Konungariket Thailands regering för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 28/1986),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 1 mars 1982 mellan Finland och Luxemburg för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 18/1983),

Artikel 3 punkt 1 j 1) i avtalet den 28 mars 1984 mellan Finlands regering och Malaysias regering för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 16/1986),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 30 oktober 2000 mellan Republiken Finland och Malta för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst (FördrS 82/2001),

Artikel 3 punkt 1 i 2) i avtalet den 12 februari 1997 mellan Republiken Finland och Mexicos förenta stater för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 65/1998),

Artikel 3 punkt 1 g 2) i avtalet den 12 mars 1982 mellan Finlands regering och Nya Zeelands regering för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 49/1984),

Artikel 3 punkt 1 g 2) i avtalet den 27 april 1970 mellan Finlands regering och Portugals regering för förhindrande av dubbelbeskattning av inkomst och förmögenhet (FördrS 27/1971),

Artikel 3 punkt 1 g 1) i avtalet den 13 december 1994 mellan Republiken Finland

och Republiken Argentina för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 85/1996),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 23 mars 1993 mellan Republiken Finland och Republiken Estland för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 96/1993),

Artikel 3 punkt 1 j 1) i avtalet den 13 oktober 1978 mellan Republiken Finland och Republiken Filippinerna för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 60/1981),

Artikel 3 punkt 1 f) i avtalet den 11 september 1970 mellan Republiken Finlands regering och Republiken Frankrikes regering för förhindrande av dubbelbeskattning av inkomst och förmögenhet samt kringgående av skatt (FördrS 8/1972),

Artikel 3 punkt 1 f 1) i avtalet den 10 juni 1983 mellan Republiken Finland och Republiken Indien för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 59/1984),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 15 oktober 1987 mellan Republiken Finland och Republiken Indonesien för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 4/1989),

Artikel 3 punkt 1 i 2) i avtalet den 8 februari 1979 mellan Republiken Finland och Republiken Korea för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 75/1981),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 23 mars 1993 mellan Republiken Finland och Republiken Lettland för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 92/1993),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 30 april 1993 mellan Republiken Finland och Republiken Litauen för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 94/1993),

Artikel 3 punkt 1 i) i avtalet den 26 oktober 1977 mellan Republiken Finlands regering

och Republiken Polens regering för undvikande av dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och förmögenhet (FördrS 26/1979),

Artikel 3 punkt 1 f 2) i avtalet den 23 oktober 1981 mellan Republiken Finland och Republiken Singapore för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 48/1982),

Artikel 3 punkt 1 e 1) i avtalet den 26 maj 1995 mellan Republiken Finland och Republiken Sydafrika för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 78/1995 och 4/1996),

Artikel 3 punkt 1 k 2) i avtalet den 9 maj 1986 mellan Republiken Finland och Republiken Turkiet för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst (FördrS 61/1988),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 9 april 1998 mellan Republiken Finland och Republiken Uzbekistan för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst, (FördrS 10/99)

Artikel 3 punkt 1 h i) i avtalet den 26 oktober 1998 mellan Republiken Finland och Rumänien för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst (FördrS 7/2000),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 16 december 1991 mellan republiken Finland och Schweiziska edsförbundet för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 90/1993),

Artikel 3 punkt 1 h 2) i avtalet den 15 februari 1999 mellan Republiken Finlands regering och Slovakiska republikens regering för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 28/2000),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 8 maj 1986 mellan Republiken Finland och Socialistiska federala republiken Jugoslavien för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 60/1987), som tillämpas i relationerna mellan Finland å ena sidan samt Förbundsrepubliken Jugoslavien, Kroatien och Slovenien å andra sidan,

Artikel 3 punkt 1 d 2) i avtalet den 6 oktober 1987 mellan Republiken Finlands regering och Socialistiska rådsrepublikernas förbunds regering för att undvika dubbelbeskattning beträffande skatter på inkomst (FördrS 28/1988), som tillämpas i relationerna mellan Finland och Ryssland,

Artikel 3 punkt 1 f 1) i avtalet den 8 januari 1997 mellan Republiken Finland och Staten Israel för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 90/1998),

Artikel 3 punkt 1 i ii) i avtalet den 12 maj 1976 mellan Finland och Tanzania för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och förmögenhet (FördrS 70/1978),

Artikel 3 punkt 1 h 1) i avtalet den 2 december 1994 mellan Republiken Finland och Tjeckiska Republiken för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst (FördrS 80/1995 och 5/1996),

Artikel 3 punkt 1 i 1) i avtalen den 14 oktober 1994 mellan Republiken Finlands regering och Ukrainas regering för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 82/1995 och 6/1996),

Artikel 3 punkt 1 i 1) i avtalet den 3 november 1978 mellan Finland och Zambia för undvikande av dubbelbeskattning och förhindrande av kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 28/1985)

Artikel 3 punkt 1 f 2) i avtalet den 26 juli 2000 mellan Republiken Finland och Republiken Österrike för att undvika dubbelbeskattning och förhindra kringgående av skatt beträffande skatter på inkomst och på förmögenhet (FördrS 18/2001).

3) Konventioner

Artikel 3 punkt 1 d) i konventionen den 25 januari 1988 om ömsesidig handräckning i skatteärenden (FördrS 21/1995).

Nr 1403

3 §
Detta beslut träder i kraft den 1 januari 2002.

Genom beslutet upphävs finansministeriets beslut den 21 december 2000 om förordnande

för skattestyrelsen att såsom behörig myndighet avgöra vissa ärenden som avses i internationella avtal om beskattning (1172/2000).

Helsingfors den 20 december 2001

Minister *Suvi-Anne Siimes*

Finansråd Antero Toivainen